

Un comentari

RESPOSTA INCOMPLETA, PERÒ HONRADA

Primer de tot vull donar públicament les meues felicitacions —en nom dels lectors de RONSANA— a en Josep Margenat per la seva resposta en el darrer número a unes qüestions plantejades en aquestes mateixes pàgines. L'explicació del «I Consejo Económico Sindical del Vallés Oriental» és molt interessant, encara que incompleta. Però ja em faig càrrec que hi ha punts que són molt difícils de tocar. Per exemple, jo preguntava: «Com i per qui han estat elegits aquests nostres representants?». Aquesta pregunta quedava sense resposta. Comprenc que és complicat embolicar-se amb aquest tema, però em sembla que tot això mereix un petit comentari.

ELS REPRESENTANTS HAN DE REPRESENTAR

Suposo que els senyors que s'han cuidat d'estudiar els nostres problemes i de presentar les conclusions i peticions al «Consejo Económico» deuen estar molt ben triats, deuen ser els que ho poden fer millor. Però no n'hi ha prou. Si tots nosaltres, que som els seus representats, no hem tingut res a veure en la seva elecció (ni tan sols l'havíem sentit a parlar), si la seva feina no han haguda de fer com d'amagat, sense la nostra ajuda, la nostra aportació, les nostres suggerències, el nostre control, aquests senyors no són —no poden ser— els nostres representants. Encara que siguin els millors. Són uns representants que no representen a ningú (o només a uns quants). Perquè els seus representats ni els han elegit ni hi han tingut res a veure. A aquests representants els falta la conformitat, la confiança, l'ajuda dels seus representats, de tots nosaltres. Així la seva missió —sap greu haver-ho de dir— no té sentit i la seva feina és, en gran part, inútil. Si ho reflexioneu serenament em sembla que ho veureu així.

És més, creiem que els que poden parlar, no fa pas gaire i en moltes ocasions, públicament en els seus discursos, avalen l'autèntica representativitat.

UN MAL MOLT ESTÈS

Aquesta manera de fer funcionar les coses —que es dona a molts llocs i a tots nivells— afecta, naturalment, els resultats. He vist el llibre que conté les conclusions del «Consejo» a que ens referim. És curiós observar, per exemple, que de les 54 conclusions de la ponència d'indústria només hi ha dues peticions clarament a favor dels treballadors. De totes les altres la majoria són peticions que miren directament a l'enriquiment dels empresaris. I unes quantes són peticions de cara als treballadors, però no per a la seva utilitat sinó per a fer-los prodir més. En fi, una mostra dels resultats d'una certa manera de fer les coses.

LA NOSTRA REACCIÓ

Tot això no és estrany que passi. El més estrany és que ens ho deixem fer, que ho deixem passar, com si res. Tenim el dret i el deure d'exigir explicacions, d'això i de moltes altres coses. Cada vegada que —com en el cas que ha motivat aquestes ratlles— callem i deixem passar, ens deixem trepitjar els nostres drets i no complim el nostre deure. I de casos com aquest n'estem envoltats per tot arreu.

J. Sampera

Els nostres pobles i la nostra comarca, avui

Penso que els problemes dels nostres pobles i de la nostra comarca avui, són ben complexos i difícils tanmateix. Potser massa per a nosaltres a qui ens vé molt de nou tot aquest trasbalsament de l'ambient en el qual hem nascut i viscut fins fa poc.

Tot de sobte, aquest nostre món rural i comarcal l'hem vist abocat a un procés d'industrialització i de desenvolupament rapidíssim.

És dolent aquest procés? És bo? Jo diria que depèn del comportament dels homes que el dirigeixen i en participen. Dels seus valors i defectes.

Valors i defectes

Valors en tenim tots! Qui fóra capaç de dubtar-ho? Pensem en alguns a nivell de poble :

- Als nostres pobles, l'home és encara una persona, coneguda de tots. Al món massificat de la gran ciutat o de la gran indústria, l'home corre el perill de ser només una xifra.
- El poble o la vila, són encara a mida humana i el viure encara té un ritme com de gran família. És clar que massa sovint poc avinguda, si ho hem de dir tot!
- Pensant en els valors que comporta la transformació, veiem un espectacular millorament material: hi ha una major riquesa, més possibilitats de confort, etc.... També més facilitats per adquirir una cultura superior. Tot això és bo, i ofereix als homes i les dones la possibilitat de realitzar-se més plenament com a persones. Cal superar però la temptació de quedar-se instal·lats en aquest millorament només material i primari.

Pel que fa als defectes, és possible que algú que ens mirés des de fora i que fos ben imparcial i desapassionat, observés en nosaltres, entre d'altres coses:

- Individualisme: JO (o nosaltres) i poc els altres.
- Que donem un excessiu valor al «posseir». Això ja ens ho va dir Mn. Joan fa pocs dies: «Les persones encara s'amiden pel que tenen, més que pel que són».
- Potser ens diria, que hem de saber vibrar per ideals una mica més d'altura que els esports. Les reunions, per exemple, haurien de ser possibles també el dia que televisen un partit de futbol, o una pallissa salvatge.
- També, possiblement, aniria bé que tinguéssim més temps i més paciència per a llegir altres coses que el diari o les revistes de consuetud.

Perspectives immediates

La més clara és que, ens agradi o no, els nostres pobles deixaran de ser pobles tal com fins ara els hem entès.

Formem part ja de l'àrea de la gran ciutat. Una ciutat massa gran i massa plena —i encara es va omplint!— que vessa per totes bandes. Prou que ho sabem això a Santa Eulàlia, on el trànsit els diumenges, i les urbanitzacions, creixen que és un gust.

Fa de mal dir si aquesta transformació s'acabarà bé (desenrotllament armònic de l'àrea metropolitana), o malament (zones suburbials escampades d'ací i d'allà pel nostre Vallès). Això depèn dels homes. ¿Seran capaços de menar-la bé aquesta transformació?

Nosaltres, en la petita part que ens toca, ¿som conscients d'aquest problema, o bé ens en desentnem?

El nostre paper

Caldria que deixéssim d'enfocar els problemes només a nivell local. Els que planifiquen o, potser millor, miren la marxa de la comarca, no pensen —ni poden pensar— en Santa Eulàlia, o en Lliçà, o en Parets. Pensen en el Vallès Oriental com una unitat. I nosaltres —els qui som més afectats per la transformació— continuem pensant en els certs però minúsculs problemes del nostre poble, del meu carrer, de casa meua.

Això, al meu entendre, és senzillament suïcida. Cal obrir-nos, cal treballar plegats amb la gent dels altres pobles i de tota la comarca, per a mirar de resoldre problemes greus i autèntics, que són comuns a tots: l'educació, per exemple, els esplais, els serveis hospitalaris, la formació professional, etc....

El paper de les institucions en els pobles

Ajudar a desvetllar arreu la inquietud per ser presents, de debò, en aquest moment tan transcendent per la nostra comarca.

Ja que sovint es parla de les Associacions de Caps de Família, penso que convindria que fossin conscients d'una responsabilitat que tenen: ajudar a que la transformació es faci de manera positiva. No al servei dels interessos, ni de les ideologies, ni dels partidismes, sinó més aviat al servei autèntic de les persones que són, o han de venir, a la comarca.

Marcel Galobart